

LITERÁRNÍ CVIČENÍ - POKUS O NOVOU KAPITOLU do knihy:
„Jozova Hanule“ od KVĚTY LEGÁTOVÉ

Den počal sám sebe již s předzvěstí soumraku. Z kopců fučel studený vlhký vítr. Kdyby mě osud nezavál do Želar, nikdy bych nepoznala krajinu vyhřezlou z vlastních útrob. Nikdy bych neviděla hradby hor v bílých rubáších zimy a lesy utopené ve své temné nahotě. Zdejší krajina znásilňovala. Zároveň však také zvláštním způsobem uklidňovala. Její žahavé doteky v sobě ukryvaly něco na způsob „božských“ sedativ. Této rozervanosti se nedalo uniknout. Bylo to drsné pohlazení, na které si člověk musel zvyknout. Stejně tak jako jsem si zvykla na něžnost Jozových obrovitých dlaní.

Město v mé duši bylo svrženo k zapomnění. Tam v Brně dnes jako i zítra žije jiný čas. Krajina se svým sluncem a vůněmi v něm neexistuje. Pamatuju, jak se pro mě každý den scvrkávala do ranních pohledů za okno s otázkou co si vzít na sebe a do přiblblých frází typu „dnes je ale krásně“ nebo „to je venku škaredě“. Město se svou masou domů a ulic uzavíralo. A mé mladistvé výlety do okolí Brna? V nich se stávala krajina pouhou prozářenou kulisou našich studentských zábav a neomezenou arénou pohybu.

Tady v Želarech by Eliška nepřežila. Její svět sevřený do stěn nemocnice a iluzí o Richardovi by zdejší syrovost rozdrtila na prach. Jak by tu byl Richard směšný! Karikatura gentlemana. ... Mě zachránil Jozka. Vděčím mu za to, čím teď jsem. Bez Jozy by nebyla žádná Hanule. Jsem jeho dílo. Šílená představa, být něčí dílo. Ale je to tak.

Když jsem seděla ve vlaku, který mě odvážel z Brna od všeho, v čem jsem viděla smysl svého života, změnila jsem se v kus beztvarého vosku. Nebýt Jozy, který mu vtiskl svou pečeť, byla bych jím zcela jistě i teď. Tehdy jsem si myslela, že ztrácím svou svobodu a manželství s vesnickým blbem se stane pranýřem mého ženství. Dnes mám v sobě pocit dosud nepoznané svobody. Zvláštní, sevřené ve stínu zdejších kopců a Jozově náruči.

V nemocnici byl Jozka terčem posměchu. Jako ta husopaska v pohádce, již mi vypravoval v předvečer naší svatby. Pro všechny představoval exota, prostáčka, který nemůže v jejich očích vzbudit důstojnost. A jestliže si husopaska odnesla z krásného zámku zelené peříčko, Jozka si odvezl z nemocnice mě. Není v mém osudu něco pohádkového?

Den provázený příslibem deště padal únavou. Soumrak se zdál jeho vytouženým odpočinkem. Nebe občas zčernalo hejnem vran. Posadila jsem se na lavici, abych ulevila ztěžklým nohám. Azor se schoulil vedle nich. Srstí do mě vléval teplo, ačkoli to jen stěží mohlo proniknout přes tlustou spodničku. V nitru jsem se vznášela nad podlahou jako pírkem. Za chvíli zaplaví světlici poslední záblesk dne. „Čekám na tebe, Jozko.“